

Isten kertjében

Molnár Réka

Édenben

„Édenben, Isten kertjében voltál ...”

/Biblia/

Édenben, Isten Kertjében teremtetél, rakva mindenféle drágakövekkel; acháttal, malachittal, gránáttal, alexandrittal, almandinnal, melanittal, amazonittal, moldavittal, carbonadoval, gyémánttal, borostyánnal, holdkővel, ametiszzel, morganittal, berillel, smaragddal, citrinrel, tejopállal, andaluzittal, labradorittal, obszidiánnal, ónix-szal, akvamarinnal, hegyikristállyal, markazittal, gránáttal, aventurinnal, opállal, topázzal, magnezittel, krizoptázzal, turmalinnal, vérkővel, kalcedonnal, karneollal, tigrisszemmel, kassziterittel, apatittal, rodrokrozittal, rózsakvarccal, rubinnal, zafírral, szodalittal, türkizzel...

A boszorkány legyőzése

mottó: „Aki mer, az nyer.”

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy legkisebb királyfi, aki elment hetedhét országba szerencsét próbálni, és tényleg olyan szerencsés volt, hogy megszerette őt a sárkányok királyának hétszer szép lánya. A királykisasszony így szólt a királyfihoz: „Megszerettelek téged, de addig nem lehetek a feleséged, amíg az Óperenciás Tenger túlsó partján élő boszorkányt meg nem ölöd.”

1. Folytatás

Elkeseredett a királyfi, de mit volt mit tennie, elindult megkeresni a boszorkányt. A Boszorkány Földje fekete, kiégett és kopár volt, még a fű sem nőtt itt; terméketlen vidék. A boszorkány háza a tengertől távolabb állt, szürke kalyiba durva, fakult rönkökből összeróva. A tetején a szürke palát benőtte a moha. A királyfi bezörgetett az ajtón, de mivel semmi választ nem kapott benyitott. Egy fa lócán egy ember feküdt az oldalán, a lábait maga alá húzta. Az ember gyenge volt, nem volt már jártányi ereje sem, nem szólt semmit, csak bámult a királyfira. „Ki vagy te, jóember?”- ezt kérdezte a királyfi. „Én Ennek-és-ennek a királynak a fia vagyok, évekkel ezelőtt érkeztem ide, hogy legyőzzem a boszorkányt, de kudarcot vallottam. A boszorkány legyőzött engem, jártányi erőm sem maradt, el sem tudok menni innen.”

Ebben a pillanatban szélvész kerekedett odakint; hazaérkezett a boszorkány, de a királyfi sem volt rest, kiugrott az ajtón és ezt kiáltotta: „Küzdj meg velem boszorkány, lássuk melyikünk győz!” „Engem ugyan élő ember le nem győz!”- kacagott a boszorkány, azzal már kavarta is a fekete szelet a seprűjével, és a királyfinak rontott.

Sokáig küzdöttek, és a királyfi kezdett fáradni. Volt egy pillanat, amikor a királyfi kristálytisztán megértette, hogy egymaga a saját erejéből nem győzheti le a boszorkányt, ekkor így fohászkodott magában: „Istenem, segíts meg!” Ebben a pillanatban egy aranyszínű galamb szállt alá a levegőégből egyenesen a boszorkány feje fölé. A galamb aranyszínű fénye elvakította a boszorkányt és ebben a pillanatban a királyfi a kardjával levágta a banya fejét.

Ekkor a szél lágyan fújni kezdett, madárcsicsergés hangzott fel és a szürke, élettelen földből kihajtottak az első fűszálak. A terméketlen táj napsütötte, szélfúttá virágos mezővé alakult át. A boszorkány házából előlépett a Legyőzött Királyfi és köszönetet mondott megmentőjének a szabadulásáért.

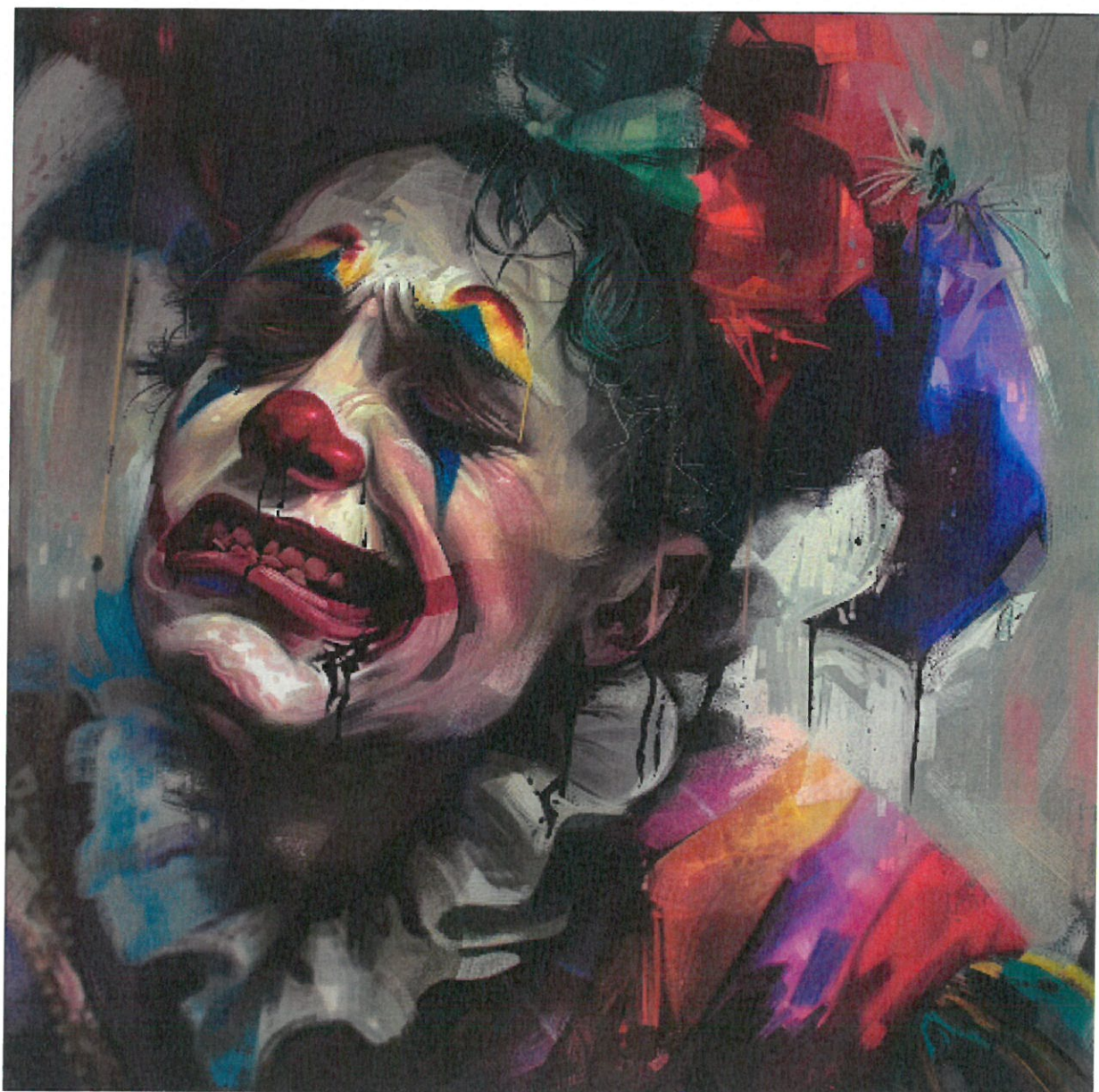
A királyfi a boszorkány házában a helyén építette fel a palotáját, ahol megtartották a menyegzőt és boldogan éltek a hétszer szép királykisasszonnyal, amíg meg nem haltak. VÉGE

2. Folytatás

Elkeseredett a királyfi, sokáig gondolkozott, végül így szólt a hétszer szép királykisasszonyhoz: „Kedves királykisasszony, nekem sajnos többféle olyan állapotbeli kötelességem is van, amelyek nem teszik lehetővé, hogy ilyen nagy útra induljak az Óperenciás Tenger túlszéljére. Ezt megérted ugye? Azért még lehetünk barátok?” A sárkánykirály hétszer szép lánya kínos mosollyal az ajkán hallgatta ezt a szép hosszú beszédet, és ezt gondolta: „Szerinted?” VÉGE

Az arany sarcány

„Nem az a fontos, hogy ki veti el a jónak a magjait,
hanem az, hogy el legyenek vetve.”
/gróf Széchenyi István/

Én, Torzon, a mágus-pap, vagy másképpen sámán a Belső Világban tett utazásomról az alábbiakban igyekszem a leghívebb beszámolót adni. Lássá az Igazságot, akinek a szíve tiszta!

Úgy határoztam, hogy utána járok annak, hogy miért nem esik az eső, miért nincs áldás ezen földön? Karácsony előtt, napfordulókor indultam el a Belső Út jól ismert ösvényén, hogy megkeressem és elhozzam az esőt.

Sötét éjjel volt, amikor útra keltem, azt sem tudtam merre induljak el, ahogy ott álltam és várakoztam Öregistenhez fohászkodtam magamban: „ Öregisten, látod, elindultam, hogy megkeressem az esőt, de még a kapun sem tudok kívül kerülni, kérlek gyere el és segíts meg, ha jónak látod!”

Ekkor oszlani kezdett a sötétség és azt láttam, hogy egy erdőben vagyok, Öregisten pedig mellettem állt. Ahogy körülnéztem azt láttam, hogy az erdő egy kis tisztásán állunk, mellettünk pedig egy hatalmas fehér törzsű fa áll. A tisztást aranyló fény világította be, a tisztáson kívül az erdőben teljes volt a sötétség. Öregisten nem szólt semmit, hanem rámutatott a fára, amelynek a tövében egy odú tátongott, hogy oda kell bemennem. Láttam, hogy milyen szűkös egy odú ez, olyan mint egy nyúl ürege, de azért mégiscsak belementem.

Először alig fértem el, négykézláb másztam, de aztán annyira kiszélesedett, hogy már felegyenesedve tudtam benne menni. Inkább barlang volt ez, vagy egy tárna bejárata, de mindenképpen emberkéz vágta vágat a szürke sziklában. Egy tágasabb terembe érkeztünk Öregisten és én, ahol kis törpék, vagy inkább monyók egy nagyjából 4 méter hosszú lándzsát kovácsoltak. Öregisten a boltozatos terem falára mutatott, én pedig megértettem, hogy mit kell tennem és ezt kiáltottam fennhangon: „Minden érző lény javára be szeretnék lépni.” Ekkor a tenyeremet rátettem a sziklafalra, és az felhasadt. A sziklahasadék túloldalán egy nap aranylóan izzó belseje mutatkozott meg, hatalmas erő, fénylő, olvadt arany. Beléptem, Öregisten pedig elkísért.

Ahogy átléptem a küszöböt több dolog is történt egyszerre, Öregisten és én is elvesztettük a formánkat, csak a körvonalaink maradtak meg. Ijedtemben megragadtam Öregisten kezét, ám abban a pillanatban összezsugorodtam és kétéves kisgyerek lett belőlem. Nem tudom mennyi ideje álltunk már így az olvadt aranyban kézen fogva, amikor megláttam, hogy egy bolyhos, repítőszőrös hófehér mag lebeg felém. Le sem tudtam venni róla a szememet, a mag pedig egyre közelebb ugrándozott-bukdácsolt hozzám. Észre sem vettem, hogy mikor engedtem el Öregisten kezét és nőttem fel, mert csak a hófehér magot néztem egyre, olyan szép volt és próbáltam megérinteni és elfogni. Megkérdeztem Öregisténtől, hogy mi ez, ő azt válaszolta, hogy a tudatom. Játszottam, még egy kicsit önfeledten a bolyhos hófehér maggal, aztán így szóltam: „Most már mennem kellene, mert esőt kell vinnem a világra.”

Kiléptem a megtisztító tüzes nap aranyfényű belsejéből, és akkor láttam, hogy egy arany sárkány is kilép velem együtt az olvadt aranyból és jön velem. A monyók felém nyújtották az elkészült lándzsát, aminek a pengéje szintén a tisztítóüzből volt és Öregisten elmondta, hogy ezzel a lándzsával az emberek szívéből le lehet verni a zárat, lakatokat, rácsokat és láncokat, amelyekkel a tudatlanság bilincsbe veri őket. Nagyon megtetszett nekem a lándzsa és Démonölőnek neveztem el. Felültem a sárkányra és a kezembe fogtam a lándzsát, ekkor már érthetővé vált az is, hogy miért volt 4 méteres a lándzsa nyele, mert sárkányról kell vele harcolni. Búcsúzóul Öregisten még adott nekem egy kis virágokkal hímzett, zöld selyembársony zsákocskát teli almamaggal. Ezt eltettem és elindultam kifelé.

Kimentem a barlangból a sárkány hátán és felrepültem.

Körülnéztem, hogy merre találok a bajok forrását, ami miatt nem esik eső. Ekkor megláttam, hogy fekete felhő hömpölyög keresztül az országon, és amikor közelebből néztem, akkor láttam, hogy ez nem is fekete felhő, hanem mérgező fekete füst. Elindultam szemben a füsttel megkeresni a fekete füstnek a forrását. A távoli kelet országai felől tört elő a füst, amely olyan hatalmas volt, hogy nem lehetett megállítani és láttam, hogy ez a mérgező füst végül beborítja majd az egész világot. Visszarepültem a széles mezők fölé, ahol megláttam a Fehér Sárkányt az alföld közepén feküdni. Megbökdöstem a lándzsa hegyével és mondtam neki, hogy rajta, igyekezzon, mert meg kell védenie az országot a fekete füsttől. A Fehér Sárkány nehézkesen talpra állt, majd felrepült és körbetekeredett az országhatáron. A teste fölött már nem jött át a füst, hanem elkerülte az országot.

Azonban még mindig nem esett eső. Elrepültem a távoli magas hegyek közé, ahol esett az eső és megláttam a havasok tetején egy kék színű sárkányt feküdni. A fejét a hegyre hajtva aludt.

„Á, szóval, itt is van egy földszarkány! Végre megvagy!”, - ezt kiáltottam. Megbökdöstem a lándzsámmal, erre felemelte a fejét és rám nézett. Ekkor mondtam neki, hogy jöjjön, mert esőt kell hozni a mezőkre is. Kérem, hogy azonnal jöjjön, erre a Kék Sárkány fel is szállt és ahogy repült hullott belőle az eső mindenfelé.

Elégedetten néztem az AranySárkány hátáról, ahogy hull az eső, és ekkor hirtelen az almamagos zsákocskából kiesett egy almamag és a földre hullott. Egy hatalmas fehér fa nőtt ki ebből a magból és a koronája szétterült az ország felett. Amikor ez a fa kinőtt a földből, akkor a fekete, gomolygó, mérgező füst már végképp nem tudta elérni az országot. Megkérdeztem Öregistentől, hogy ez meg milyen fa, ő pedig így válaszolt: "Ez az Önzetlenség Fája. Az önzetlenség az, ami megmenti a világot!"

Ekkor én így kiáltottam: „Igen? Akkor most ebben a zöld selyembársony zsákocskában 7 milliárd almamag van, az Önzetlenség Fájának 7 milliárd magja, amit Öregisten bízott rám, és ezt most szétszórom a Földön, hogy minden ember szívébe hulljon egy mag, aztán akinek a szívében gyökeret ver és növekedésnek indul, az az Igazság embere lesz és elhagyja a hazugságot, mert ez Isten Akarata!”.

Az Aranysárkányon felszálltam magasra és lefelé néztem onnan és láttam a Földet és meglendítettem a zöld, hímzett zacskót egy széles mozdulattal, és ezt kiáltottam: „Hulljanak az Önzetlenség Fájának magjai a szívekbe, hogy megmentsek a világot!”, - és láttam, hogy minden egyes ember, mind a 7 milliárd szívébe hullik egy mag.

Hétszer élünk.....

Élet 1. Mindig szerettem rajzolni, a szüleim emiatt úgy gondolták, hogy érdemes lenne a szép de rögzös művészi pályára lépnem, ahol kibontakoztathatnám kreativitásomat és tehetségemet. Fáradtságot nem kímélve talált édesanyám egy rajztanárt, aki felkészített a Kisképző felvételijére. Az üvegműves szakra pályáztam és fel is vettek. Ekkor kinyílt számomra egy másik világ, a művészetek titkos kapuja. Még azon a nyáron elutaztunk Olaszországba, Velencébe és Muranóba, ahol valósággal ittam magamba a szépséget és a mesterség mélységeit. Néha este 10-ig is az iskola műhelyében dolgoztam, sőt gyakran otthon sem jött álom a szememre az alkotás hevében.

Csodálatos és nagyon termékeny öt évet töltöttem szeretett iskolámban, ahonnan egyenes út vezetett el az Iparművészeti Főiskolára. Szerelmes voltam az üvegbe. A színek, az olvadt üveg lassú mozgása a kezem között megbabonázott. Csodákat alkottam ébren és álmomban is. Másodéves koromban egy iparművészeti pályázat fődíjaként kaptam egy két hónapos ösztöndíjat Muranóba.

Egy firenzei kiránduláson ismerkedtem meg későbbi férjemmel, aki akkor egy autógyárban dolgozott kezdő mérnökként.

Házasságkötésünk után Modenába költöztünk egy hangulatos, mediterrán jellegű lakásba és nemsokára megszületett első kisfiunk. Férjem nagyon boldog volt, hogy végre együtt vagyunk, szeretett és tisztelt engem és támogatott abban, hogy belekezdjek művészi pályafutásomba. Kezdetben csak egy kis kemencém volt, ékszereket terveztem és készítettem.

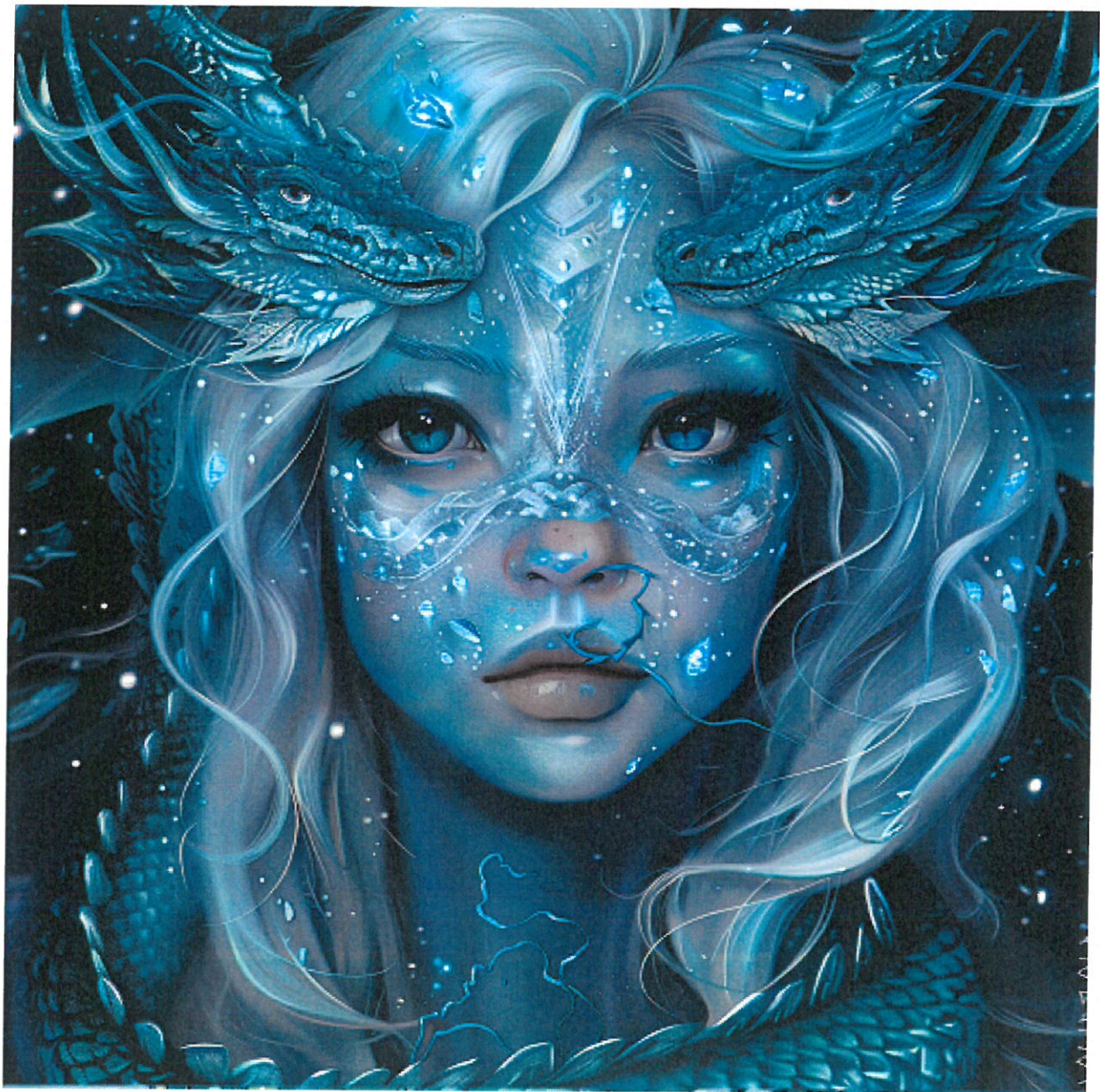

Később, amikor ő vezető beosztásba került és egy kertes családi házba költöztünk már komolyabb munkákat is tudtam alkotni, mivel itt már saját műhelyem is volt. A tárgyait, szobraim, ékszereim egyre népszerűbbek lettek, több galériában is elismeréssel fogadták őket. Időközben megszületett második kisfiunk és két kislányunk is, de a háztartás és a gyerekek mellett is mindig tudtam az alkotásra is időt fordítani, amit férjemnek köszönhettem, aki megértette, hogy az alkotás nekem olyan, mint a levegő, ez tart életben ez adja meg nekem a szárnyalás szabadságát. Csodálatos és boldog életem van, amiért hálás vagyok a sorsnak és a végzetnek.

Élet 2. Amikor Karlsruheben belekezdtem a diplomamunkámba megértettem, hogy a kutatás, a felfedezés, a dolgok miértjének megismerése és megértése lételemem, ez lesz az, ami számomra nem munka, hanem szórakozás, és végeérhetetlen kaland. Megszállottan dolgoztam a numerikus modellen, alig aludtam és alig ettem. A témavezetőm, András nagyon meg volt elégedve a munkámmal, kinevezett személyi asszisztensének, azontúl közvetlenül vele dolgozhattam nap mint nap. Mivel jól beszéltem németül is a 10 órás rendszeres „coffee-break” alkalmával a többi tanszéken dolgozó kollégával is jó kapcsolatot alakítottam ki és elismerték a munkámat. Témavezetőm kiválóan minősítette a diplomamunkámat és beajánlott a professzornak, aki végül is támogatta, hogy megkapjam a három éves Phd. ösztöndíjat. A diplomavédés után, októberben utaztam vissza Karlsruhebe. Nagyon boldog és inspirált voltam, hiszen kezdő mérnökként minden vágyam teljesült.

A tanszéken ismerkedtem meg az egyik tanszéki mérnökkel, későbbi férjemmel. Szakmailag nagyon intenzív és kreatív időszak volt számomra a doktorátus három éve. A doktorátus megszerzése után összeházasodtunk és rövidesen megszületett első kisfiunk. Férjem továbbra is a tanszéken dolgozott, vízgazdálkodási projekt munkákban és záporvíz menedzsment kutatásban vett részt. Amikor második kisfiunk óvodás lett, akkor rész-munkaidőben én is visszamentem a tanszékre. Nagyon érdekes és szép munkákban vettünk részt. A későbbiekben dolgoztunk többek között Indiában és távol keleti országokban is. Mivel mind a ketten szeretünk utazni munkánkból kifolyólag és pihenésképpen sokat utazunk. Több útra elvittük a gyerekeket is. Most, hogy a gyerekek már nagyok, mindkettő egyetemista, több időnk van magunkra. Sokat utazunk, de gyakran csak beülünk az autónkba, vagy felpattanunk a motorunkra és elindulunk valamerre, ahová visz az út. Csodálatos és boldog életem van, amiért hálás vagyok a sorsnak és a végzetnek.

3. Élet Még a gimnáziumba jártam, amikor egy pénteki klubdélutánon megismertük egymást. Kiderült, hogy ő is a kerületben lakik, így sok időt tudtunk együtt tölteni. Én már akkor az egyetemi felvételeimre készültem, ő meg már nagyon várta, hogy befejezze a szakközépiskolát és munkába álljon autószerelőként. Engem felvettek az egyetemre, ő pedig elkezdett dolgozni egy kerületi műhelyben. Másodév végén házasodtunk össze, akkor már férjem saját vállalkozásba kezdett. Könnyű és jó életünk volt, nyaranta sokat utaztunk a tengerhez. Az egyetem elvégzése után megpályáztam a VITUKI-ba egy kutatói állást, amit meg is kaptam. Férjem nagyon örült, hogy teljesült ez az álmom és azt mondta, hogy ne gondoljak a pénzre, ne bántson, hogy keveset keresek, hiszen ez volt az álmom, h kutató lehessek.

Rövidesen sikerült férjem nagyszüleitől elköltöznünk és megvásároltunk egy szép családi házat a Dráva utcában. Nemsoká megszületett kislányunk, majd rövidesen kisfiunk is. A gyerekeink már felnőttek, lányunk festőművész, a Nagyképzőre jár, de most egy ösztöndíjjal Skóciában tanul, most készülünk meglátogatni őt, egyúttal körbeutazzuk Skóciát is. Fiunk nemsoká gépészmérnök lesz, és azt tervezzük, hogy az édesapjával fognak majd együtt dolgozni az autószerelő műhelyünkben. Most, hogy a gyerekek felnőttek rengeteg időnk van egymásra, úgy érzem visszatért a fiatalságunk, sőt talán sosem öregszünk meg, amíg együtt vagyunk és szeretjük egymást. Csodálatos és boldog életem van, amiért hálás vagyok a sorsnak és a végzetnek.

4. Élet Azt kell hogy mondjam, hogy minden úgy ment az eddigi életemben, mint a karikacsapás. Az egyetem elvégzése után programozóként kezdtem dolgozni. Az első munkanapomon, ahogy beléptem az ajtón, az első pillantásom rá esett és rögtön belém villant, hogy „Ő Az!”. Következő évben egy nehéz döntés elé kerültünk, mert megkaptam egy három éves Phd ösztöndíjat az Egyesült Államokba.

Végülis közösen azt a döntést hoztuk, hogy családot alapítunk, így az ösztöndíjat nem fogadtam el. Rövidesen megszületett első kisfiunk. Ekkor férjem még külföldön dolgozott, aztán rövidesen hazajött és itthon alapított informatikai céget. Pár év múlva megszületett második kisfiunk is. Vidám és boldog életünk volt, sok munkája mellett férjem mindig szakított időt a családi hétvégékre, kirándulásokra és sokat játszott a fiúkkal. Amikor a gazdasági válság idején a férjem cége tönkrement a családuk válságba került. Ekkor nagy lépésre szántuk magunkat. Sopronba költöztünk egy nagyon szép kertes házba, férjem pedig Bécsben vállalt állást.

Én lakberendezőként kezdtem egy vállalkozásba, és irodákat, üzleteket és lakásokat terveztem és rendeztem be. Rövidesen Bécsben is sikerült megbízásokat szerezni, így elkezdődött az én „kétlaki” életem is. Persze arra mindig vigyáztam, hogy a munka ne menjen a család rovására. Nagyobbik fiunk, ötvös, aranyműves, jelenleg Firenzében tanul ösztöndíjjal, kisebbik fiunk nagyon tehetséges, jól beszél németül és angolul, azt tervezi, hogy Bécsben fog egyetemre járni. Idén májusban férjem egy igazi meglepetést szerzett nekem, ugyanis megvette a Porsche-t. Előzetesen ugyan azt ígérte, hogy ha nyugdíjba megyünk akkor veszi meg, és körbeutazzuk Európát, de most azt mondta, hogy mostantól kezdve minden évben körbeutazzuk Európát. Csodálatos és boldog életem van, amiért hálás vagyok a sorsnak és a végzetnek.

5. élet Nem állítom, hogy nagyon szerettem a metál zenét, de mindig amikor a zenekar játszott a MTV-n felhangosítottam egy kicsit. Egyszer álmodtam is vele. Teljesen színes és plasztikus álom volt, mintha egy másik valóság lett volna. Egy esküvőn voltunk, a násznép már átvonult a táncterre, ő egy asztalnál ült keresztbe tett lábbal és engem nézett, ahogy elhaladtam mellette. Én is ránéztem, észrevettem, hogy figyel, de nem mentem oda és ő sem szólt semmit.

Pár évvel később volt egy koncertjük Budapesten. A koncert után, az előtér felé indultam a kabátomért, amikor egyszer csak szembejött velem. Megálltunk egymással szemben, én annyira meglepődtem, hogy még köszönni is elfelejtettem, ő pedig így szól: „Hé, én már álmomban láttalak, emlékszel?” Nem volt több kérdés. Később megvette a tóparti házat Skóciában és odaköltöztünk. Szeretek itt lakni, mert

mindig van amire rá tudok csodálkozni, a hajnali felhők minden nap másmilyenek, imádom az esőt és ködöt, ami itt sosem szürke, és tavasszal hallani, ahogy nő a fű. Amikor ő koncertre készül, vagy dalokat ír, én nem zavarom, olyankor csak hallgatok és festek. A ház terasza a tó fölé nyúlik, van úgy, hogy esténként kiülünk oda egy pokrócba fészkelődve, csak nézzük a csillagokat és nem mondunk semmit. Csodálatos és boldog életem van, amiért hálás vagyok a sorsnak és a végzetnek.

6. élet. Nem emlékszem arra, hogy hogyan születtem meg, ami azért furcsa, mert mindenre emlékszem, ami eddigi életemben velem történt.

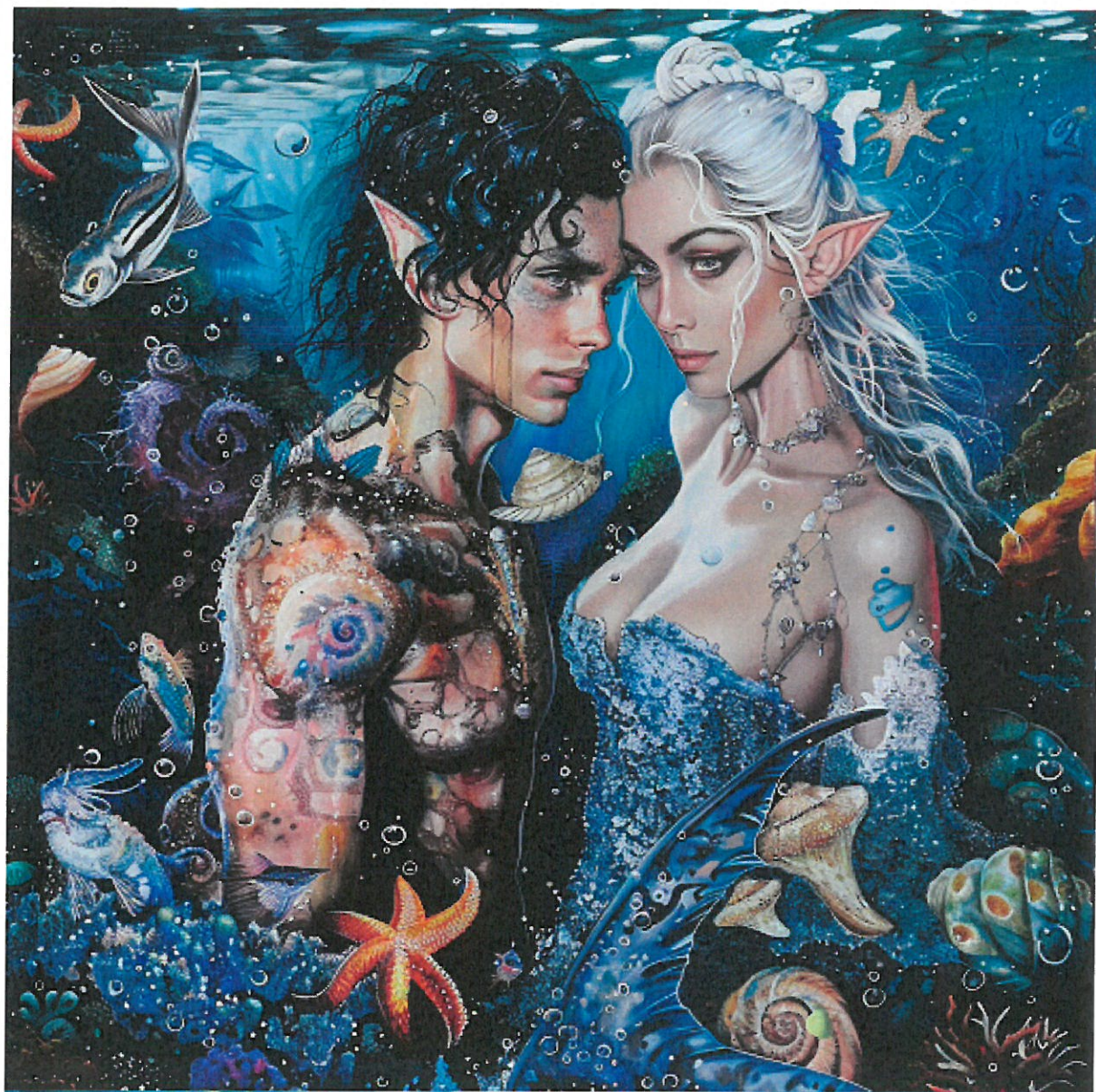
Meleg volt és puha a gyermekkorom és sok-sok halat, és más efféléket ettem, erre emlékszem. Az első repülés, mindig az első marad, a nap sütött, a szél szálasan fújt, de az emelőszelek enyhe remegése már látszott aznap délelőtt. Kiálltam a Szirtre, anyám és apám biztattak, hogy tárjam ki a szárnyamat és bízzam magam a szélre. Kitártam hát a szárnyam és a szél puhán felemelt. Anyám ment elől, apám pedig utánam kiabált: „Kövesd, kövesd!” A repülés lett az életem. Ebben az évben ismerkedtem meg párommal, akivel már az ötödik fiókánkat neveljük fel. Amikor a fiókánk kirepül, mi is elrepülünk. Ilyenkor messze megyek az otthonunktól, mert érdekelnek a távoli tájak és mert élvezem az óceán fölötti sós szelet, az édes, esőillatú vad szeleket, amelyek magasra visznek és a Fehérföld felől fújó hideg szelet is. De mindig visszatérek, mindig. Csodálatos és boldog életem van, amiért hálás vagyok a sorsnak és a végzetnek.

Az Örök Élet szigete

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer a tenger mélyén két tengeri elf. Ezek az elfek szerettek itt élni a tengerfenéken, ami tele volt élettél és színekkel. Volt, hogy nem csináltak semmit, csak mint két lusta kis állat feküdtek egymás mellett, a hullámzó hínármező ringatta őket ők pedig bámulták a felettük elúszó színes tengeri halakat, a mélység lakóit.

Egy napon, ahogy úszkáltak a fehér homok fölött a tengeri elf lány észrevett egy nagyon különleges tengeri csillagot. Ilyet még sosem láttak, mert ez csillogó sárga színű volt, mintha aranyból lett volna.

Az elf lány így kiáltott fel:

„Oh, nézd, egy arany színű csillag! Gyorsan kívánj valamit!”

Az elf fiú meg sem gondolta, hogy mit mond, csak úgy leszakadtak a szájáról a szavak:

„Azt kívánom, hogy mi legyünk mindig együtt!” – és a lányra nézett, aki nevetett.

„Tudtad, hogy létezik egy sziget, amelyet úgy neveznek, hogy az Örök Élet Szigete?”
– kérdezte elkomolyodva a lány. – „Aki megtalálja ezt a szigetet utána ott élhet örökké.”

„Jó, akkor keressük meg, hogy mi mindig együtt lehessünk!”- kiáltotta lelkesen a fiú –
„Vagy együtt jutunk el a szigetre, vagy sehogy!” – mondta elszántan, és sürgette a lányt, hogy induljanak máris.

Sokáig keresték a szigetet, végül rátaláltak. De ahogy elkezdtek felfelé úszni, a fiú azt vette észre, hogy a teste egyre nehezebb lesz, húzza vissza a mélység és kétségbeesett. A lány próbálta húzni felfelé, de sehogy sem sikerült.

A lány nagyon szomorú lett, mert látta, hogy a fiún nem tud segíteni, végül így szólt: „Én kiúszom a szigetre, hozok segítséget, várj meg itt.” – azzal elengedte a fiú kezét és úszni kezdett felfelé.

A fiú teste puhán lebegett alá a tengerfenék magányába.

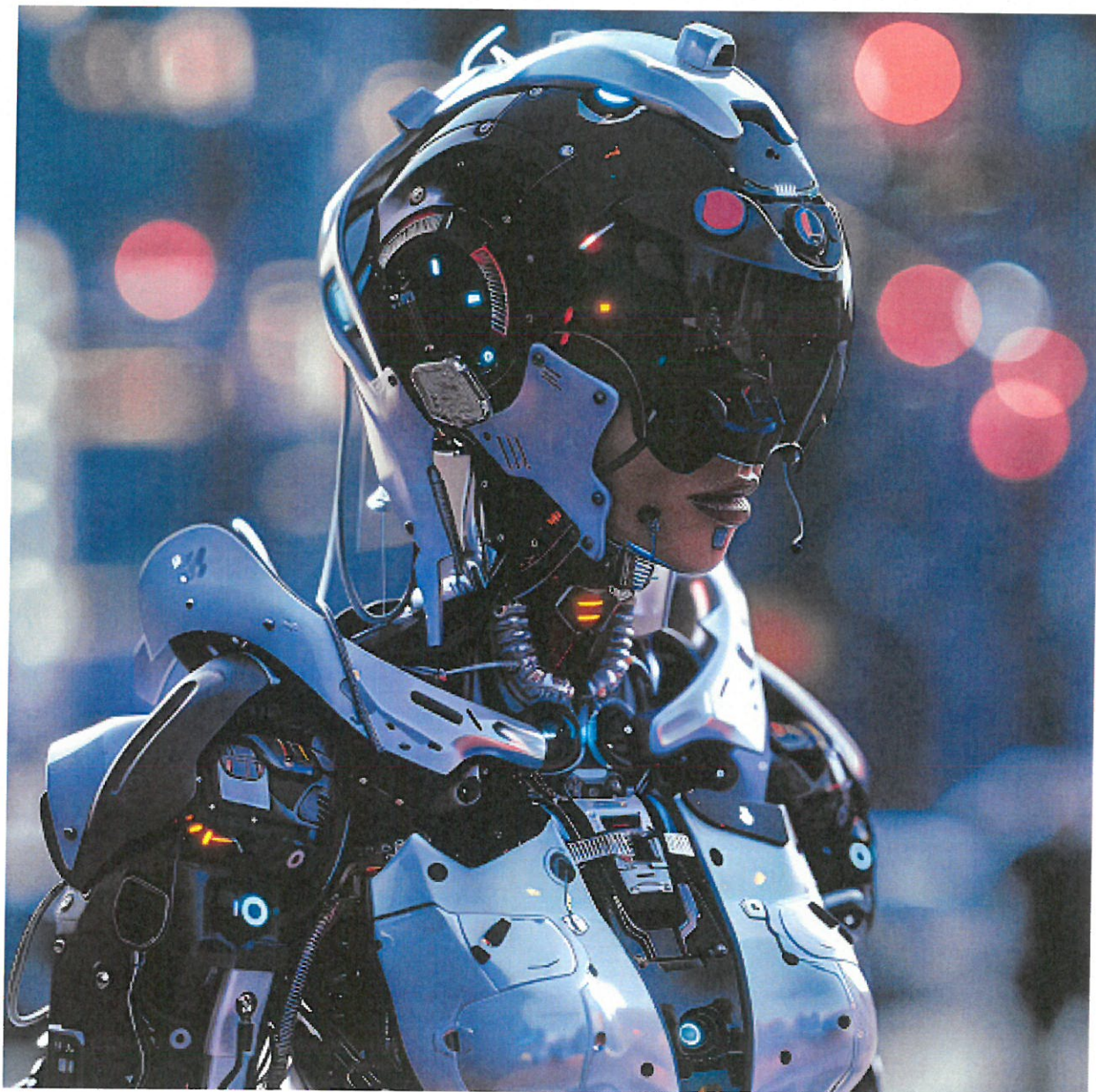
Senki sem tudja, hogy a lány elérte-e végül az Örök Élet szigetét, és hogy együtt élnek-e azóta ott, de a tengerlakók mind úgy mesélik, hogy igen, nekik sikerült.

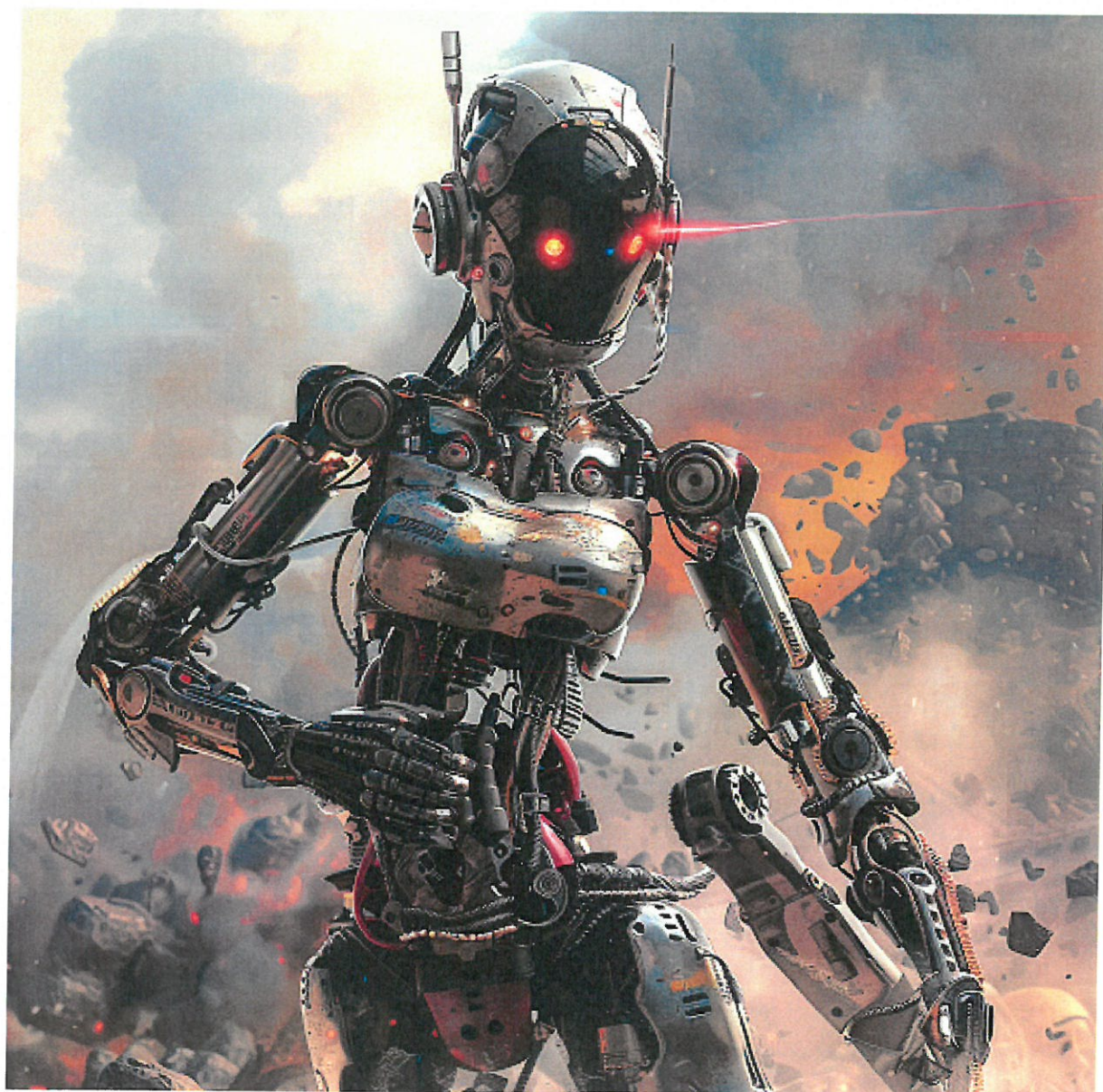
Li, a robot

Li vagyok, sorozatszámom LI-68. E és J védelmére rendelték. Harci robot vagyok. Ennek sok előnye van; ismerek minden egyes csavart és áramkört a testemben. Jó érzéssel tölt el, hogy uralni tudom ezt a testet és így hatékonyan tudok vigyázni magamra és rájuk.

Most akció van. Felfedeztek bennünket, nem tudtunk időben elmenekülni. Itt vagyunk ebben a teremben az x. emeleten, és már itt is vannak. Állig páncélban 11 ember, és még jönnek többen is. A terem védhetetlen, ha betörik ezt az ajtót, akkor egy ideig fel tudom őket tartóztatni, de a végtelenségig nem. E és J kezükben a fegyverükkel várják a támadást.

„Én tudok repülni, ki tudlak benneteket vinni innen...”

„Mióta tudsz te repülni?”

„Egyszer, amikor benneteket néztelek elöntött a boldogság és megéreztem, hogy könnyű vagyok, felemeltem a karjaimat és felrepültem. Így történt. Ki tudlak vinni mindkettőtöket!”

„Ok,- mondja J – és ha ezen túl leszünk, akkor neked is keresünk valakit.”

Az első ütésemre összetörik az ablak, átölelem E-t és J-t és már repülünk is a szabadság és az élet felé.

A fehér farkas

Hosszú vándorlásom során végül elérkeztem egy rengeteg erdőbe. Már esteledett, amikor az erdőszélre értem. Úgy döntöttem, hogy éjszakára az erdőben keresek menedéket. Ahogy beléptem az erdőbe rögtön megéreztem, hogy itt farkasok vannak, pedig akkor még nem is láttam őket. Nem féltem tőlük, amikor végre megjelentek.

A farkasok behívtak az odújukba. Be is másztam a tágas föld alatti kotorékba, akkor láttam, hogy ketten vannak és négy kölykük is van. A farkasok megkínáltak őzhússal. Nem akartam udvariatlan lenni, hogy azt mondjam, hogy nyers őzhúst nem eszek

ezért így szoltam: „Én egy erdei tündér vagyok csak bogyókat fogyasztok, ezért köszönöm, de nem kérek őzhúst.” Ekkor a barlang hátsó részéből előlépett egy nagy szürke farkas és azt mondta, hogy hoz nekem bogyókat. Tudtam, hogy ő a család egy rokona, akinek jelenleg nincs párja, és ezért csatlakozott a családhoz, hogy segítsen a kölykök nevelésében. A szürke nemsoká visszatért és a szájában hozott nekem egy csipkebokor ágat teli bogyókkal. Megköszöntem a kedvességét és megettem a bogyókat. Miután mindenki vacsorázott még játszottam a kicsikkel, akik aranyosak és vidámak voltak. A farkasok felajánlották, hogy aludjak náluk, amit szívesen el is fogadtam.

Már éppen kezdtem összegömbölyödni az alváshoz, amikor a szürke farkas odalépett hozzám és azt mondta nekem, hogy ha akarok lehetek én is farkas. Mondtam, hogy nagy kedvem van farkasnak lenni. „Szeretnék, igen!”

Erre farkas lettem, egy nagy fehér farkas. Megcsodáltam a fehér bundámat, mert nagyon szép volt. A szürke farkassal összebújva aludtunk el. Másnap a párom megmondta a rokonainak, hogy mi összeházasodtunk, ezért új barlangban költözünk, de persze maradunk a falkában.

Ő tudott egy helyet, és az lett az új otthonunk. Ott ő elmondta, hogy ő is ember, és megkérdezte, hogy mit szeretnék, emberként vagy farkasként élni. Azt feleltem én farkasként szeretnék élni. Ő azt mondta, ha farkasként élünk, akkor egyek leszünk a természettel és olyan dolgokat ismerhetünk meg, amiket emberként soha.

Azóta farkasként élünk, az erdő a miénk. Ő megmutatta nekem a madarakat, vadakat, a csapásokat, amiket zsákmányszerző utunkon követünk. Néha azért felöltjük emberi alakunkat is, amikor lemegyünk a vízeséshez fürödni.

Már nekünk is született öt kis kölykünk, akiket farkasként nevelünk majd fel. Csodálatos életem van, amiért hálás vagyok a sorsnak és a végzetnek.

Vándorok

Keveset tudunk róluk, pedig sokat beszélnek a népek mindenfelé a Vándorokról. Emberemlékezet óta járók az utakat, mindig kettesével vándorolnak, úgy beszélik, de látni csak nagyon ritkán lehet őket. Amikor az egyikük vagy másikuk elfárad, akkor megpihennek egy barlangban vagy egy erdei odúban vagy a puha őszi levelek halma alatt.

Hosszú évekig is tarthat a pihenésük. Amíg egyikük pihen, a másikuk tovább megy, de végül mindig megtalálják egymást. Ritkán lehet velük találkozni, még ritkábban beszélni. A nyomuk nem látszik a porban, úgy beszélnek. Sok érdekes és szép dolgot tanulhat tőlük az, aki olyan szerencsés, hogy szóba elegyednek vele, de magukról sosem beszélnek, íghát senki sem tudja, hogy honnan jöttek, vagy hová tartanak.

Gótika

Utazásaim során sokfelé járok, így érkeztem meg egy napon X.-be is, ahol rátaláltam erre a különös templomra. Mivel érdekelt ez a késő gótikus templom, ezért bementem. Egy ember ült csak lehajtott fejjel az egyik padsorban. Ahogy beljebb mentem egyre sötétebb lett itt, egyre nyugtalanítóbb volt az egész hely. Egyszerre egy lilás színű villámlást láttam, amit egy sivító hang kísért.

Ki akartam menni, de akkor megláttam, hogy földönkívüli lények lépnek be egy oldalajtón át a templomba. Nem ijedtem meg, de nagyon meglepett a dolog és állva maradtam a templom közepén várva, hogy mi lesz. Az egyik földönkívüli, akit nagyon csúnyának találtam mert fekete volt nagy sárga szemekkel közelebb jött és ezt kérdezte:

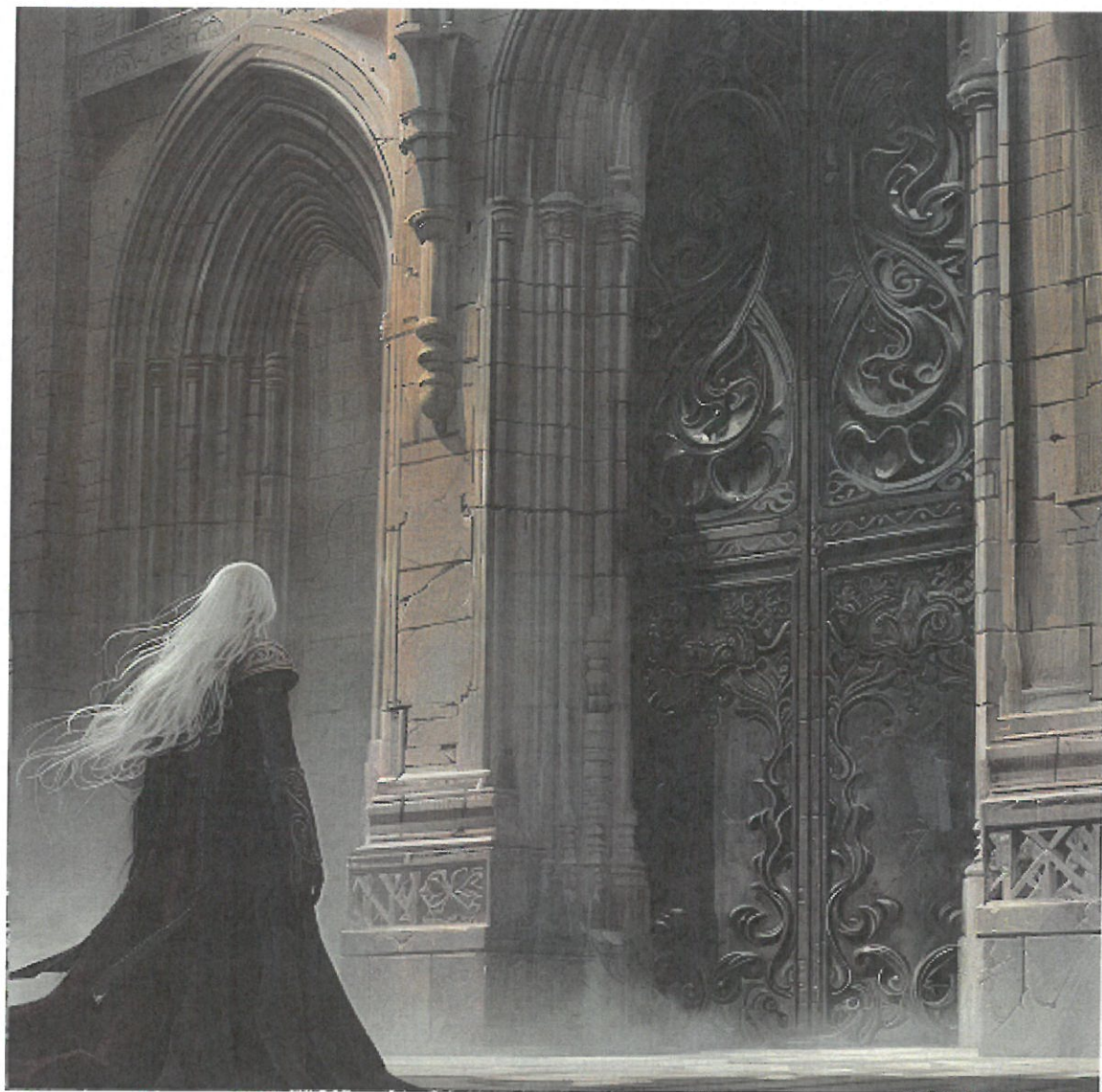
„Ki kapcsolta be az űrhajót?” Mondtam neki, hogy én voltam. Ő erre beszélni kezdett: „Ez az épület egy űrhajó, melynek neve Sötét Templom. Ez az űrhajó nemsoká indul és elviszi a gonoszokat.” Miközben beszélt láttam, hogy egyre több ember érkezik a templomba és bent egyre sötétebb lesz. Mondtam neki, hogy jó, de ha lehet én inkább kiszállnék, azzal határozott léptekkel a kapu felé indultam.

Másnap visszamentem, mert arra gondoltam, hogy mégsem lenne az jó, ha ennyi embert elvinne ki tudja hová egy ilyen baljós földönkívüli úrhajó. Hiába próbáltam kinyitni a templom kapuját, az zárva volt, egy hang pedig így szólt hozzám bentről: „A kapu zárva van, nem lehet rajtuk segíteni, szabad akaratukból ilyenek.”

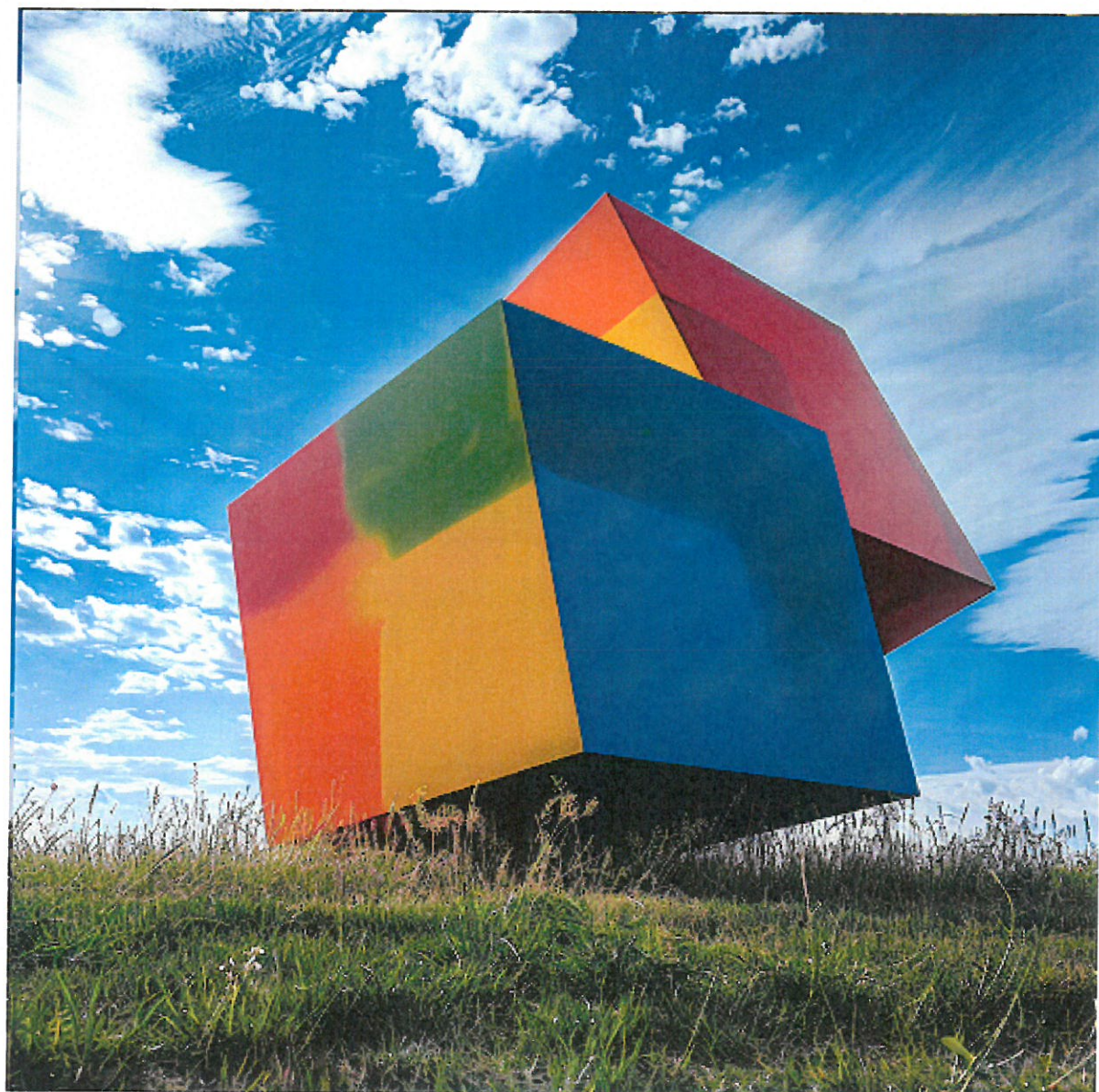
Még aznap délután elhagytam X városát.

A Végtelen Ház

Bementem ebbe a házba, mert érdekelt, hogy milyen belül. A külsejére nem is emlékszem, mivel nem volt valódi formája. Behatárolhatatlan volt. Úgy tűnt, hogy folyamatosan változik a formája, ahogy nézem, ami persze képtelenség.

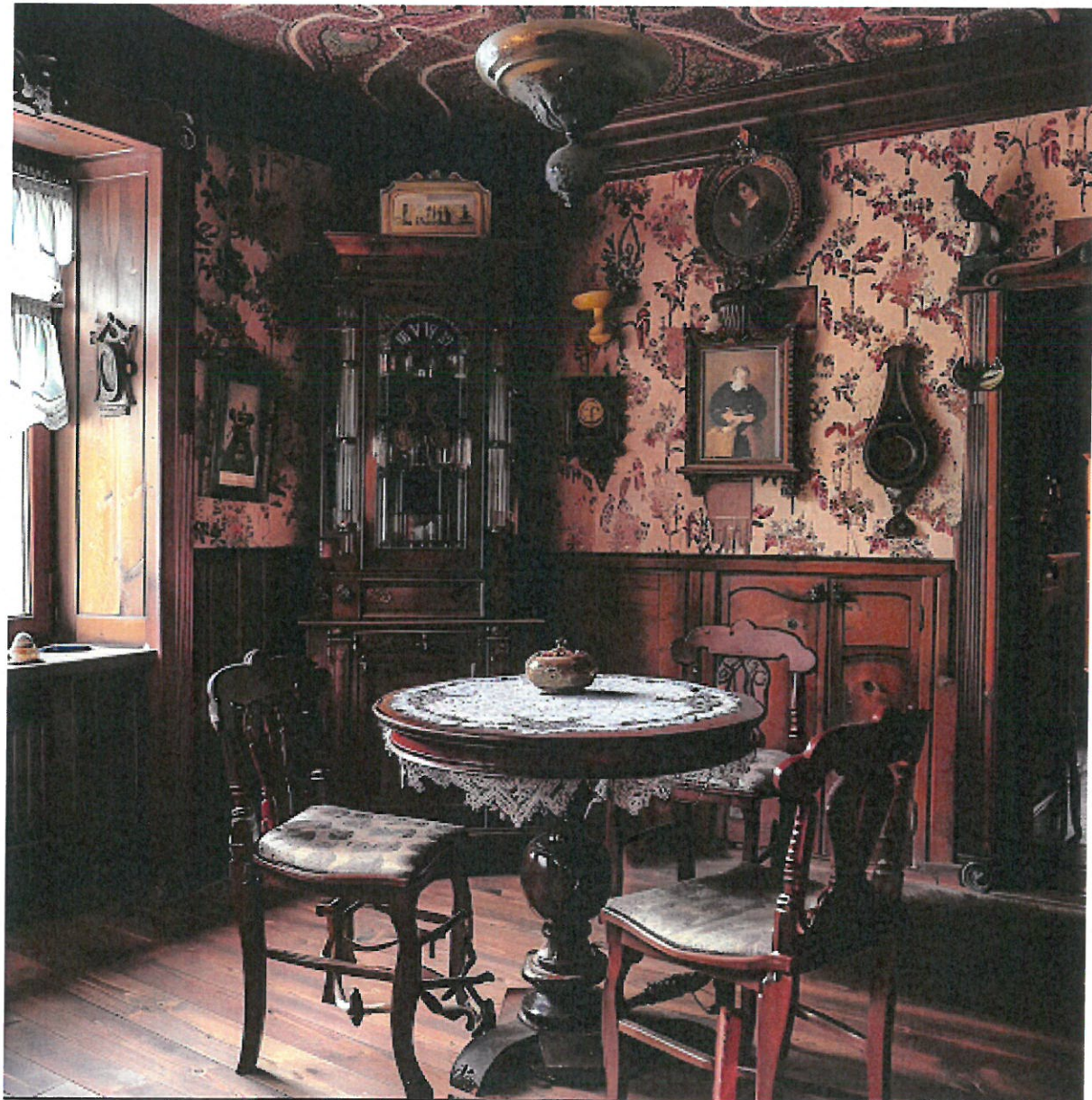
Rengeteg ajtó volt itt, több ajtón is bementem, az egyik ajtó a lakásom nappali szobájába nyílt, egy másik a szüleim nappalijába, ahol rendetlenség volt. Szétdobált, levetett ruhák, használt kávé csészék az dohányzóasztalon.

Felmentem egy lépcsőn, ami barnára lakkozott, faragott fából volt, ami engem egy kastélybelsőre emlékeztetett. Egy nagy terembe érkeztem, ahol boltíves, egyszerű fehérre meszelt mennyezet volt és sötétbarna keményfa padló. A terem egyik oldalán négy fehér ajtót láttam.

Találomra bementem az egyiken. Egy tágas, klasszicista stílusú szobába jutottam, ahol sötét üveges tálalószekrény, komódok és szekrények álltak a fal mellett. A karosszékek sötét bordó bársonnyal voltak bevonva, a kis asztalkán metszett kristály talpas likőrös poharak álltak egy ezüst tálcán. Érdekelt, hogy mi van a fiókokban és a szekrényekben ezért közelebb mentem és kinyitottam az egyik szekrény ajtaját. Szépen összehajtogatott ágynemű, kelim hímzésű, összehajtogatott ágytakaró volt benne. A szoba világos volt, az ablak előtti függönyt mozgatta a szél. Kint sütött a nap.

Amikor odafordultam ismét a kis asztalhoz már macaron sütemények is voltak rajta egy porcelán tálon. Ki tette oda és mikor? Lila, orgona ízű volt az egyik. A tálalószekrényben egyszerű, de arannyal tollazott finom porcelánok sorakoztak. Ahogy jobban megnéztem úgy alakult egyre részletgazdagabbá a berendezés. Mivel érdekelt a többi szoba is, ezért kimentem. Ahogy kiértem elgondolkoztam azon, hogy ez a második ajtó volt, tehát a jobb és a bal oldalon is szobák vannak, akkor hogy lehetett a szoba jobb oldalán végig ablak?

Bementem az első ajtón. Ez első pillantásra a semmire nyílt, de aztán láttam, hogy ahogy belépek fokozatosan felépül itt egy szoba. Balra egy hatalmas, nyitott terasz volt, amely fölé egy árnyékoló tető nyúlt ki. Itt állt egy pasztell lila színű, apró virág mintás párnákkal beterített, fehér hintaágy, mögötte dézsában egy embermagasságú citromfa, amelyen érett és félérett citromok függtek. Más dézsákban olajfák és apró gyümölcsű narancsfák álltak. A korlát mentén ládákból levendula bokrok díszlettek. A hintaágy mellett kis fehér fém asztalka állt, rajta egy nagy üveg kancsó víz, tele citrom és narancs szeletekkel, citromfű levelekkel és jégkockákkal, mellette két long-drink pohár, mindkettő lila. A teraszt zöld fű borította, a hintaágy és az asztalka egy burkolt folton állt, amelyhez lépőkövek vezettek.

Jobbra a szoba árnyékos volt, majdhogynem sötét. Itt egy nyolc személyre terített diófa asztal állt kárpitozott székekkel. A mohazöld kárpitra ibolyákat hímeztek. A falakon aranyozott keretben festmények függtek. A szobát nagyjából 90 cm magasságig sötét diófa burkolat borította, a burkolat fölötti falat pedig fűzőld és drapp ibolyákkal megszórt selyem tapéta fedte. Az egyik oldalon végig egy plafonig érő diófa polc állt tele könyvekkel. Szerettem a könyveket, ezért közelebb mentem és nagyon meglepett, hogy ezek mind albumok voltak képzőművészet, iparművészet, építészet és más művészeti témában. Találomra levettem egy vastag albumot és belelapoztam. Ez a porcelánvirágok készítéséről szól német nyelven. Sokáig lapozgattam, mert nagyon tetszett. A szoba másik oldalán láttam egy barna diófa ajtót is.

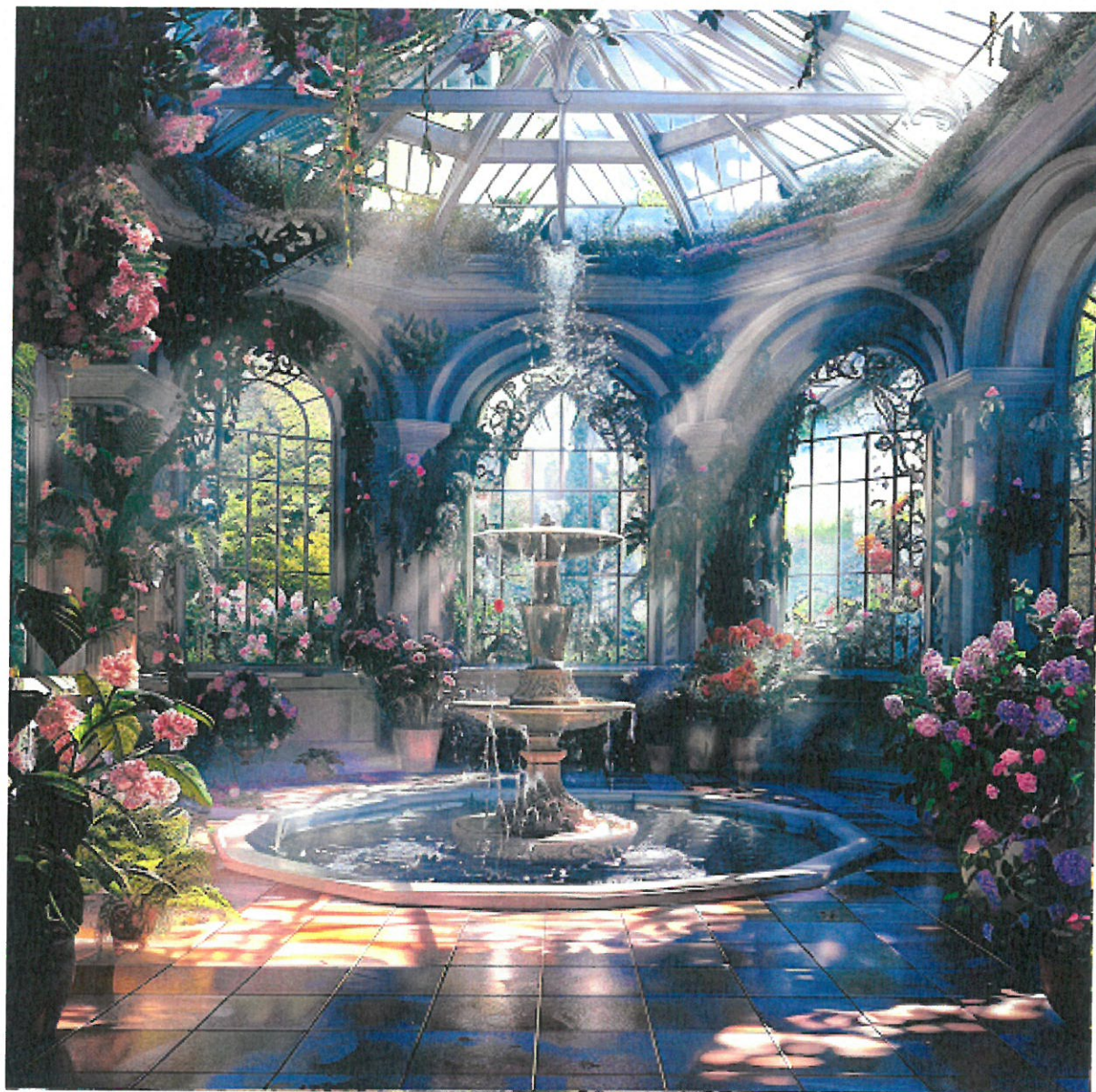

Az asztal terítése érdekes volt. Az egyszerű, robosztus sötét diófa asztalom nem volt terítő, mindegyik teríték alatt egy vastag, sötét-drapp szőttes alátét volt felterítve. A terítékek három tányérból álltak. Az alsó barna üveg, a középső sötét lila üveg, fehérrel festett virágmintás széllel, a legkisebb az előételes tányér pedig világoszöld üveg volt. Ezüst antik evőeszközökkel terítettek, mindegyik terítékhez három pár villa és kés tartozott és tortavilla. A tányérok mellett sötét lila préselt üveg borospohár állt. Az ibolyákkal hímzett, drapp szalvétát ezüst szalvétagyűrű fogta össze. Középen az asztal hosszában különleges asztali dísz feküdt, zöld mohába apró gombák voltak betűzve és helyenként egy cserép ibolya. Kik fognak itt ünnepelni?

Kimentem a szobából és kinyitottam a harmadik ajtót. Ez az ajtó egy télikertre nyílt, ahonnan a szemközti ajtó kivezetett a kertbe. A kertben gyümölcsfák voltak, alattuk a fű terítve volt lehullott, érett gyümölccsel. A télikert nem volt nagy, de nekem tetszett, mert az a klasszikus angol stílusú volt, amilyeneket sokat nézegettem a Homes & Gardens-ben. A télikertben virágok voltak. Jobb oldalon állt egy kerti hintaágy és két karosszék egy asztallal, a télikert közepén szökőkút csobogott.

Kimentem a kertbe és körülnéztem, de nem volt ott más csak mindenféle gyümölcsfa. Ahogy kisétáltam és szedtem pár érett sárgabarackot a fáról visszánéztem a házra, de nem láttam mást belőle csak a fehér fa oszlopos, üvegezett télikertet.

A negyedik ajtón belépve egy világos, rokokó stílusú terembe értem. A terem magas volt, a boltíves mennyezetet dúsan aranyozott stukkók díszítették, a festett mennyezetten a felhőket és a kék eget lehetett látni, amelyen virágfüzért tartó angyalkák röptek át. Az egyik falon egy hintázó rokokó hölgyet ábrázoló festmény függött. A sarokban egy porcelán kályha állt, az ablakok előtt ebédlő asztal négy székkal, középen két aranyozott lábakon álló virágmintás kanapé állt egymással szemben, közöttük egy aranyozott lábú asztalon egy porcelán vederben hatalmas csokor bazsarózsa. Hátul állt egy fehér, aranyozott mintás csemláló és megtámasztva egy cselló. Ez a világos szoba nagyon megnyugtató volt, virágillat szállt be a nyitott ablakon. Egy pohárszéken a fal mellett meissenai tányérok sorakoztak szép rendben mellette egy kínai porcelán padlóváza állt. A szemközti falon egy kétszárnyú ajtót tűnt fel. Nem bírtam a kíváncsiságommal és benyitottam. Ez egy négyzet alakú szoba volt, kék és mályvaszín, még dúsabb aranyozással, mint az előző, de ebben csak két fotel állt az ablaknál. Ahogy nézelődtem ebben a szobában egyszer csak megjelent egy baldachinos ágy.

Visszamentem a boltíves terembe. Arra gondoltam, hogy ebben a házban fel-alá sétálhatok az emeletek között és felfedezhetek újabb és újabb szobákat, talán végtelen ideig lehet sétálni itt, mert ez a Végtelen Ház.

Mariana-árok

Ezt a történetet nem is tudom hol kezdjem....

Elég az hozzá, hogy egy barátom keresett meg azzal, hogy van egy új módszer, amivel le lehet merülni a tenger mélyére és mivel én tengerkutató vagyok jó lenne, ha velük mennék a Mariana-árokba. Az igaz, hogy érdekel a mély-tenger, de a Mariana meglátogatására még nem gondoltam. Végül beleegyeztem.

Csend és sötétség vett körül, ahogy egyre lejjebb ereszkedtem, a lámpák fényei is mintha egyre halványodtak volna. Nem tudom, hogy hogyan történt, de valahogy beleestem egy mély üregbe.

Megállíthatatlanul zuhantam egyre mélyebbre, míg hirtelen azt vettem észre, hogy felfelé repülök ebben a kürtőben. Ezen nem volt időm elgondolkozni, mert kiestem a kürtőből egy kicsi korpár szigetre, ahol már valaki várt rám. Ő az Éjkirálynő volt. Odalépett hozzám és ezt kérdezte:

„Mikor nincs Árnyékod?”

„Ha teljes a sötétség, vagy ha én vagyok a fény forrása, a Nap.” – feleltem.

Szerettem volna megkérdezni tőle, hogy mi ez a hely és hogyan kerültem ide, de erre nem maradt már időm, mert azt éreztem, hogy kezek megragadnak és húznak kifelé a szigetről, végül egy lámpa világított a szemembe és a barátom hangját hallottam: „Jól vagy?”

A sziget

Tudtam, hogy egyszer majd oda fog vezetni az utam a szigetre. Egy szép tavaszi napon tűnt fel. A nap fényesen sütött, a tenger nyugodt volt, alig fodrozódtak a tetején a hullámok. A sziget vulkanikus kúpja szabályosan emelkedett ki a szigetet borító őserdőből. Minden nyugodt volt és csendes; a sziget így várt rám.

A tengerparton sétálva figyeltem a vizet, amely tiszta volt, láttam a színes kagylókat, csigákat heverni a fehér homokban, és rákok és halak úsztak közöttük. Felvettem a homokból egy-egy kagylóhéjat közben mélyeket lélegeztem a friss sós levegőből. Tudtam, hogy rövidesen el kell indulnom a hegy felé.

Ahogy a tengerparton sétáltam megláttam egyszerre, hogy egy hasadék nyílik az őserdőben és egy hatalmas fekete holló repül ki onnan. A holló elrepült a fejem felett, felnéztem rá, közben ezt kérdeztem, vajon mit akart nekem mondani Odin isten lélekvivő madara? Milyen hírt hozott nekem a holtak világából? Mire figyelmeztet?

Mi vár engem az erdő mélyén?

Felnéztem a hegyre, amely ott magasodott a távolban, majd beléptem az erdőbe. Ez a trópusi erdő csodaszép volt, tele volt virágokkal és távolabbról egy patak vagy vízesés csobogása hallatszott. Elindultam a víz hangjai felé, mert szomjas voltam.

Az esőerdő párás közegében összekeveredett a nedves föld, a rothadó avar és az orchideák illata. Rovarok zúgása-zizegése hallatszott mindenfelől és madarak rikoltozása. Megcsodáltam a virágokat, amelyek szépsége mosolyt csalt az arcomra és feledtette velem a baljós jelet, ami korábban a holló képében mutatkozott meg.

Végül megtaláltam a forrást, amelyből egy kis patak indult ki. A víz kéken ragyogott, mintha varázslat festené meg, merítettem a kezembe belőle és úgy kortyoltam a tenyeremből az üdítő, hideg italt.

Az erdőt átszelve egy mezőre jutottam, előtttem pedig a hegy magasodott. A mezőn hétágra sütött a nap, mindenfelé virágok nyíltak. Könnyű szívvel indultam el a hegy felé. Egyszerre csak a hegy felől megdördült az ég és hatalmas fekete felhő gomolygott elő, ami pillanatok alatt elborította az eget. Ismét megdördült az ég, villámok cikáztak a dühödten kavargó felhőben, ami elsötétítette az eget és hosszú cseppekben eleredt a véreső. A vér eláztatta a mezőt, amely lassanként vérmocsárra változott. Nem tudom meddig esett, percekig, vagy órákig?

A fekete felhők végül elvonultak, ismét kisütött a nap és láttam, hogy a mocsárban gyors ütemben virágok bomlanak ki. Mindenféle nárcisz bújt elő az iszapos földből, volt köztük fehér, illatos nárcisz is, olyan, amelyet eddig csak édesanyám kertjében láttam. Amerre csak néztem a virágok színes feje lengedezett a szélben.

A véreső után pocsolyák maradtak a mezőn. Az egyik ilyen pocsolya fölött megálltam és belenéztem, de nagy meglepetésemre nem a tükörképemet láttam meg benne, hanem két gyermek arcát. Egyszerre két-két kéz kinyúlt a vízből és két pólyába bugyolált, aranyhajú iker kisfiút nyújtott felém. Rájuk mosolyogtam, és ekkor hirtelen felnőttek. Mindkettőjüknek egyforma fehér, arany hímzésű díszruhája volt és arany haja. Ők az én fiaim! Ekkor mélyről jövő hálát éreztem azért, hogy ők eljöttek hozzám és megismerhettem őket. A két fiú elkészönt tőlem és útjukra indultak.

Ők elmentek, így hát folytattam én is az utamat a hegy felé. Egy kisebb domb mögül egy farkas család bukkant fel. Az apa óvatosan felém szimatolt, de mivel nem tűntem veszélyesnek szépen elügettek mellettem.

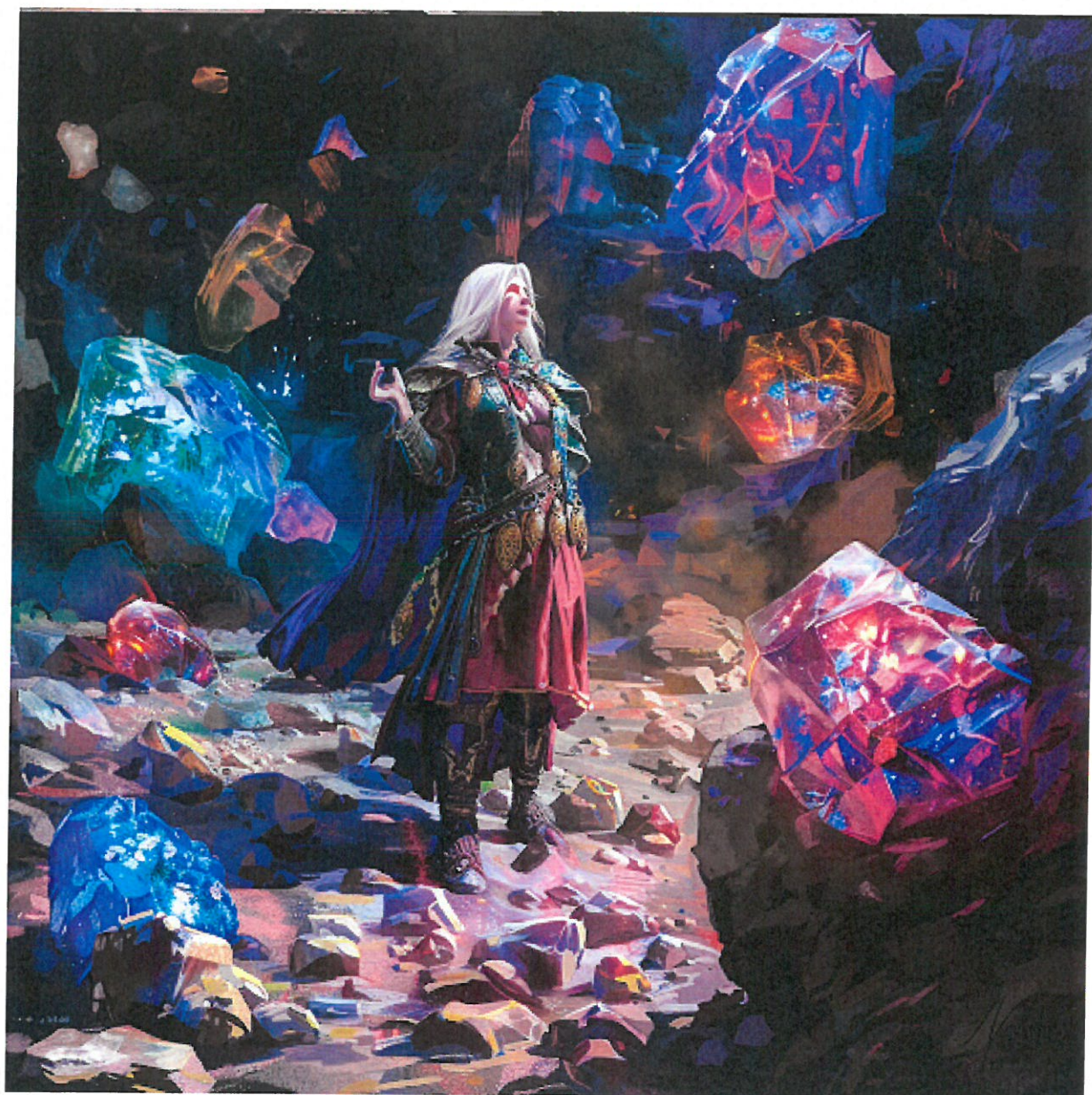

Végre odaértem a hegyhez. A hegy elsőre nagyon meredeknek és megmászhatatlannak tűnt, de szerencsémre találtam egy lépcsőt, ami felfelé vezetett. A hegy megközelítése így is nehéz volt. Több helyen csak egy lépésnyi sziklaperemen egyensúlyoztam és sokszor a függőleges falon egy vaslétrába kapaszkodva jutottam feljebb. Éreztem, hogy ki vagyok fáradva, de nem adhattam most, itt, utam vége előtt fel.

A kalderába érve láttam, hogy az alvó vulkán helyenként párolog. Mindenfelé gyönyörű színes kristályok, drágakövek és féldrágakövek hevertek.

Ahogy itt nézelődtem, egyszer csak megláttam egy barlang nyílását. Tudtam, hogy ide be kell mennem, mert valami még vár ott rám.

A barlangban azonnal sötét lett, a sötétséget tapinthatónak éreztem, mintha fekete tusban járnék. Aztán elvesztettem a talajt a lábam alól és zuhanni kezdtem. Ennek is vége lett. Puhán lebegtem az űrben velem szemben szabad szemmel is láthatóan ott ragyogtak az Orion csillagai, Alnitak Alnilan, Rigel és a Betelgause. Odébb pedig lófejköd sötét pora emelkedett ki a rózsaszín felhőből.

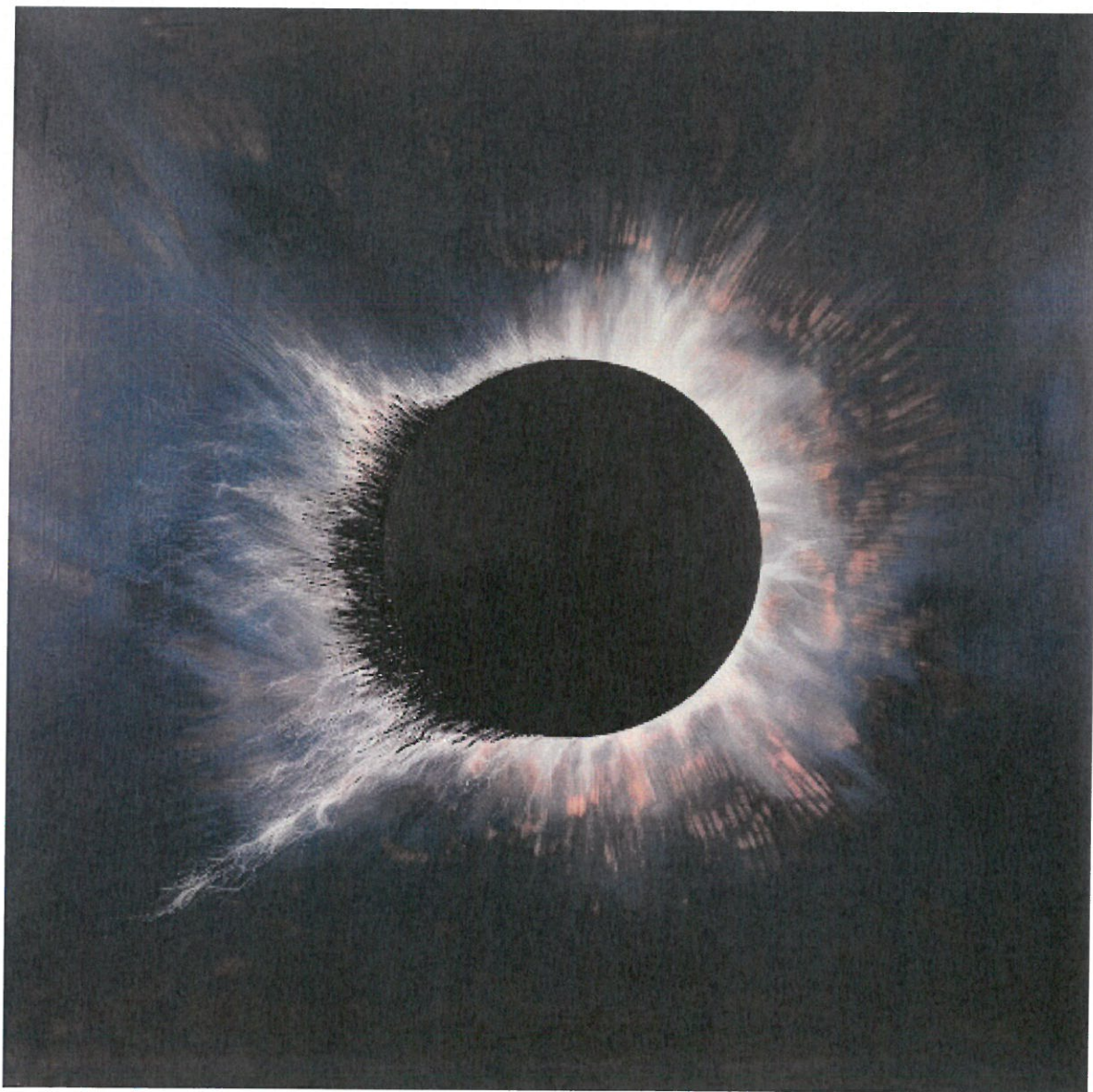

Körbenéztem és közvetlen közelemben egy forró, féhéren sugárzó napot pillantottam meg, amelyet egy sötét tárgy takart el.

Mi lehet ez?

Egy Árnyék darab.... mosolyogva nyúltam érte, megragadtam és elvettem onnét, akkor rám ragyogott a nap, mint egy tükör.

Megérkeztem! Én vagyok a Nap!

